

ת"ד 12206/17 - מדינת ישראל נגד נחום קולמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 17-12206 מדינת ישראל נ' קולמן

לפני כבוד השופט הגר אדרי
המאשימה:
מדינת ישראל
נגד

הנאשם:
נחום קולמן
ע"י ב"כ ע"ד מזרחי

החלטה

הנאשם הורשע על פי הודהתו בעבירות המיויחסות לו בכתב האישום כתוצאה מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבל נהג האופנוע המעורב חבלה של ממש בדמות חתר בפנים שהודבק.

הנאשם אוחז ברישון נהיגה משנת 1955 ואין לחובתו הרשות קודמות. מדובר בכשל ראשוני עבורי.

העריך המוגן בעבירה זו הינו הגנה על שלום הציבור ושלוםות הגוף.

מתחם העונש ההולם כולל פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס. בגין הוראת חיקוק מס' 1, קבע המחוקק ענישת מינימום בת 3 חודשים פסילה בפועל בנוסף לבנוסף ליתר הרכיבים.

הצדדים הציגו הסדר מסגרת לפיו, המאשימה עטרה להטיל על הנאשם עונש פסילה בפועל בגין 3 חודשים והсанגור רשי לטעון לפחות מכך בנוסף לפסילה מותנית וקנס.

המאשימה טענה כי מקור ההסדר הוא בוותק הרבה של הנאשם בנהיגה, טענה כי החבלה של ממש ממנה סבל הנהג המעורב היא ברף הנמוך היה ומדובר בחתר בעפוף שהודבק ללא נזק נוסף ובמכלול הדברים, ביקשה מבים"ש לאמץ את ההסדר ברף הגבוה שלו.

מנגד, עתר ב"כ הנאשם לכבד את ההסדר ברף התחתון של המתחם. טען כי הנאשם נהג 62 שנים ללא כשל בנהיגתו.

עמוד 1

טען כי גם בהתאם לעדויות במשפטה, הנאשם עצם החליט בצוות וכי מדובר בתיק בו לא יצא בוחן לשטח ולא בדק שדה ראייה. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי ספק אם מדובר בחבלות של ממש, טען שהנהיגה היא לחם חוקו של הנאשם, כי לא נפסק מנהלית וביקש להתחשב בכך שההנאים הודה בהזדמנות הראשונה.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק אשר יוכסה לנאים מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה וכן, תומנת בחובה חובת פסילת ראשוני הנהיגה לתקופה שלא תפחית מ- 3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע החוק ביחס לסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והשאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתיקים נסיבות מיוחדות, שלא להורות על פסילת ראשוני הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות הफחתה, במידת מה, של רכיב הפסילה בפועל. יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון כי הנאשם הורשע בנוסף בעבירה של אי צוות לתמרו 302.

כל שבפני ביהם"ש הוא כתוב האישום וטייעוני הצדדים.

המדובר בתאונה בה נגרם נזק לרכב הנאשם ולאופנוו של הנהג המעורב. מכתב האישום עולה כי החבלה היא חתר שהודבק.

ב"כ המשימה ביקשה לאמץ את הסדר ברף העליון שלו, אולם לא הביאה תימוכין לבקשתה. אין תיאור באשר לחווארת תוכאות התאונה ולא הוגש תמונות מתיק החקירה או עדות רפואיות. חזקה על התביעה שشكلה את כל השיקולים בטרם הסכימה להסדר מסגרת זה, בו רף הענישה המוסכם של רכיב הפסילה בפועל הינו בין 3-0 חודשים פסילה בפועל, בנוסף ליתר הרכיבים.

מבחינת נסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה עצמה, הרי שהנאים בעל עבר תעבורתי נקי בעודו אוחז ברשותו הנהיגה משנת 1955 וזה הוא לו הכשל הראשון בכלל.

בהתחשב בנסיבות אשר עמדו בפניי בעת ההכרעה, מצאתי כי תוכאות התאונה אין קשות וכי החבלה של ממש הינה ברף הנמור.

לאור מכלול הנסיבות לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהם"ש לחזור מרף פסילת המינימום בנסיבות מיוחדות של תיק זה.

בבואי לגזר את עונשו של הנאשם, מצאתי אף לזקוף לזכותו את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה.

כפי שצין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"**הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא נסה לדחות את הקץ הוא הוודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על ידי המשפט לעודד התנהלות צואת של נאשמים ובסיומו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית.**"

לאחר ששמעתי את טעוני הצדדים וסקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהוצגו mine, את וותק הנהיגתו הרב ועברו התעבורתי הנקי, את העובדה שבחר לחתת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 1,500 ₪ ישולם עד ולא יותר מיום 18/1/23.
2. פסילה בפועל מקבל או מהחזק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים. הפסילה בפועל תחול עד ולא יותר מיום 18/1/23 ועל הנאשם להפקיד רישיון הנהיגה שלו בנסיבותbihem "לתעבורה בשוקן עד השעה 12:00 ביום ההפקדה.
3. פסילה על תנאי מקבל או מהחזק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.
המזכירות תשלח לנאים וב"כ העתק ג"ד ושובר התשלום.

זכות ערעור לביהם"ש מחוזי תוך 45 ימים מיום.

ניתנה היום, ד' חשוון תשע"ח, 24 אוקטובר 2017, בהעד
הצדדים.